

واک به مو بل سره وي ياره خان به پاتي نه وي
مينه الفت به نه وي دا جهان به پاتي نه وي

چي زه پري بيا اوينکي دمه کرم او ته گوري ورته
ستا تر راتلو پوري اشنا گرېوان به پاتي نه وي
جنون ، ساغر او می دا دري واره به ورک ورک وي
داميکده به نه وي دا رندان به پاتي نه وي
راخه يو خلي راسره دزره خبري وکړه
بيانو که مرمه گوره بل ارمان به پاتي نه وي

ستا مريدي خيال به يواځي شي بي پيره به شي
(ساحله)! دا (دروېش) او دا (کاروان) به پاتي نه وي

Ketabton.com

داڅو اوښکې دي گربوانه دادي تاسره يادگار وي
دا مي درکړې له خپگانه دادي تاسره يادگار وي

څو سپېڅلي شهيدان مي درته پرېښودل په غېږ کي
پک له ننگ افغانستانه دادي تاسره يادگار وي
ځي له زړه نه مي سرې ويني راشه خال ترې ځانته کېږده
زه چې مړ شومه جانانه دادي تاسره يادگار وي
څو ترڅي خاطرې واخله پام چې څوک پرې خبر نه شي
زړه مي تور دی له هر چانه دادي تاسره يادگار وي

څو غزلي څو سندرې خوار (ساحل) درته ليکلي
اوس نو ځي له دې دونيا نه دادي تاسره يادگار وي

دخکو منځ کي اشاره بڼه نه وي
په تنهائي کي بهانه بڼه نه وي

دميني کورته مخامخ ځي سړي
په دروازه کي يې دمه بڼه نه وي

دعشق لفظونه خو خواره خواره وي
دعشق پر پاڼو سرريزه بڼه نه وي

قد دچنار په شان او دنگه غړي
هسي لنډي بوچي وړه بڼه نه وي

(ساحله) سر تاو کره اوده شه کرار
بس هره شپه خو شوکيره بڼه نه وي

يو عشق و يو خلوص و بل ارمان و راسره
همدغه برڪت و چي جانان و راسره

يو چا ويل چي تش لاس دجانان کوڻي ته مه هه
يو چا ويل چي نه تلمه خو خان و راسره

بس خو چي چمبه لاسو کي ونيسي
زرونو ته لمبه لاسو کي ونيسي

نورو ته دميني تراني وايي
ماته سڀيپاره لاسو کي ونيسي

زه چي نيمه شپه غزل غزل شمه
ڇوڪ راته ڏيوه لاسو کي ونيسي

ته چي راسره گرڇي اڪثر، ٻنڪلي
اور اخلي آئينه لاسو کي ونيسي

ٻنڪليه ! ستا (ساحل) به اخر ستا په سر
توله ميخانه لاسو کي ونيسي

کله چې هم زما په برخه کې جانان ورسې
زما گاونډ او زما چم ته بيا شيطان ورسې

خپلو کړو وړو خبرو ته خوشحاله ومه
خو په دې نه ومه چې تاته به تاوان ورسې

لږ چې چا ورتلو لږ چې چاڅپه غونډې کړو
زمونږه زور ايله په خپل څپرې گړپوان ورسې

بس په ايمان يې درته وايمه باور پرې وکړه
هر څه يې خونده شي چې تاته څه خپگان ورسې

د ډېرو بڼکلو له دعا څخه بې برخې شومه
يقين مې نه شي چې منزل ته مې کاروان ورسې

ستا دنظر غشي چي نه ودريري
ياره! زما به اخر زره ودريري

گيلى مي ټولي خولي ته راولمه
چي موکه راشي بيا مي خوله ودريري

نور هر سړی ترېنه په زور تيري
زمونږ سندرو ته کاڼه ودريري

زمونږ دبخت مرغه خاونده هروخت
چي څنگه شي په الوته ودريري

ساحله! نوي هيلي زره ته راشي
سپورمي چي کله هم په غره ودريري

رنگينه شپه ده
تیاره خوره ده
رندان راتول دي
بنگ دي نشه ده
غارہ بي سمه
لکه پيالہ ده
په بوه غارہ
خوله ،خوله ده
لکه دشاتو
داسي خوره ده
بس مره ژوند دی
بنکلي کيسه ده

لاره وي گودر وي سړی وډار شي
هسي زړه اوتر وي سړی وډار شي
څومره که ديار سره تنها وي څوک
بيا هم يو نظر وي سړی وډار شي
دا مخلوق او دا زمان چي وگوري!
څومره چي باور وي سړی وډار شي
بنکلي چي دمرگ په نوم راوتي وي
يو وي که لښکر وي سړی وډار شي
دغه مېخاني دي نوري رنگي شي
هسي هم که شر وي سړی وډار شي
ټول وجود که بايلي نو څه باک نه وي
زړه ته چي خطر وي سړی وډار شي
وي د جنگ پيغام او که د امن وي
نوم يي چي خبر وي سړی وډار شي
بس خو چي (ساحل) يي کله نه درلود
رود که سمندر وي سړی وډار شي

دکب څلورمه دشيې دولس بجي دازمون صيب کور

نن په دي پوري ميخانه كي يوه شپه كومه
چي هر څه كيږي بس گنا كوم نشه كومه

چي سنا قامت اوستا رخسار ستايم نو بيا دلبره !
هغي غزل ته پوره دري شپي شوگيره كومه
دمخورو او سپين ږيرو خودي ونه منل
داځل دكلي لپونو باندي جرگه كومه
لپوني نه يم، چي په ځان راټولومه خلك
په زره مجبور يم، چي رباب وهم ټپه كومه
هر ځل په كانو بدرگه يو خو بيا هم درځمه
ستا په كوڅه كي لا غزل ليكم دمه كومه

نن چي داستا په مخامخ دلبره چپ ولاړ يم
نن خو دي زه دبنكلي حسن تماشه كومه

راخه راخه اختر دی
مینه کوه اختر دی
په ما اوتا جانانه !
هره شېبه اختر دی
وېل دسعودي شېخانو
وخورئ روژه اختر دی
یوه خولگی غوارمه
پرېرده بانه اختر دی
(ساحله) !ونه سوخي
لمبه لمبه اختر دی

د مسلمان بچي دکفر تر سرايه نه ځي
که ټول له لورې مري خو بياهم تر بډايه نه ځي

هغه غرونه به د زړه دتل غرونه نه وي
هغه غرونه چې له دې ځايه تر خدايه نه ځي

لکه زخمي سپاهي به خامخا پرپوځي آخر
څوک چې دميني په لار ځي او بيا تر پايه نه ځي

دغه پاچا خو ځان تردې حده بدنامه کړ چې
داخل به دې چوکۍ ته دا دچا په رايه نه ځي

ستري جگړې ته ځي تکړه ملگري گوره ځانته
(ساحله) دوی خو تاسره دجنگ تر ځايه نه ځي

۱۱ - ۳ - ۸۷

ديار چم ديار مالت کي چي ڏوڪ گرهڻي
داسي وي لکه جنت کي چي ڏوڪ گرهڻي

ببر سر ڏبري گرهوان نمجني سترگي
بس دچا په محبت کي چي ڏوڪ گرهڻي

تاسره چي گرڻم نو سري يمه
مينه يمه ژوند يمه سپرلي يمه

ڇو ڪه هم له ڇرو خاورو شته يمه
بياهم ڊچا گوته ڪي غمي يمه

زه هم درنه نوره مينه نه غوارم
دومره بس چي سترگو ڪي دي خاي يمه

ڇو ڪه مي لاسونه درته نه رسي
بيا هم سپورمي زه ستا لپوني يمه

خوند دينايستونو مي ڇڪلي دي
ڇڪه لا (ساحل) يم لا زلمي يمه

ستاله رنگه خلک رنگ اخلي بنکليه
دخوانی خومار ته بنگ اخلي بنکليه

اوس بي ميني خلک مينه مينه پايي
خو زمونږه زرونه زنگ اخلي بنکليه

د بنايست په فلسفي پسي مونږ ورک شوه
خو فايده ترينه بدرنگ اخلي بنکليه

ستا په نوم دلته كي ډېر خلک اباد دي
ستا په نوم خلک قلنگ اخلي بنکليه

له ساحل سره يي د قدر لاره نه شته
گني بنکلی له چا څنگ اخلي بنکيه !

دلته دفکر او دخيال خبري ډېري کيږي
د تورو سترگو دجمال خبري ډېري کيږي

خدای شته چې مونږ خو دهېچاکمال ونه ليدلو
دلته خو هسي دکمال خبري ډېري کيږي
چايي هم توري او قلم ته درنښت نه دی کړی
هسي په ژبه دخوشحال خبري ډېري کيږي
کله چې زړونو کي بلا کيني را وتوکيږي
بيا دثواب او د اوبال خبري ډېري کيږي
سپوږمی يا ته راشه يا ما درسره پورته بوځه
زمونږ تر منځه د دېوال خبري ډېري کيږي

بنايي چې ميني دي د زړه له کوره کډه کړي
(ساحله) اوس دي دزوال خبري ډېري کيږي

جينکی

بنکلا لري بنايست لري سرزوره جينکی دي
په مرگ پسي راوتي نن له کوره جينکی دي

يوه له گوتي ونيسه اوبل ته غاره ورکړه
ددي وطن خو مړه بي پيغوره جينکی دي
يوآخي دسپڅلي ميني تيري دي (ساحله)
ټول عمر جنگ ځپلي او بي وروره جينکی دي

بلخ

د افلاطون په څېر بلا بلا خبرې لرو
مونږ ته هم غوږ ونيسئ مونږه هم سنډرې لرو

راځئ چورلکو سره نن شپه مېلمانه يئ زمونږ
غرونه مو مه وليئ په غرونو کي گورگوري
لرو
کابلۍ! ستا ديار کېدو قابل به يو او که نه
ډېرې خو نه خو يوه لپه ملغلرې لرو

د بنایستونو له کاروان سره ورغاري وټي
زرگيه بڼه شوه چي جانان سره ورغاري وټي

زما دخيال دنغمه گرو تال کي جوړه راغلي
ټپه ټپه شوي يه قربان سره ورغاري وټي

اوس يې نو خپل کره او س دزړه په تل کي خای هم ورکړه
ډېره موده پس دي ارمان سره ورغاري وټي

زما په سترگو کي دي خای خائته ونه موندلو
د اوښکو رود شوي له گربوان سره ورغاري وټي

چي دټول عمر خومارونه دي يو دم ماتوي
(ساحله !) څه عظيم انسان سره ورغاري وټي

ترخو چي مینان یو نو کچکول به گرځوو
غزاته چي ورځو په غاړه ډول به گرځوو

بي بنگو گوزاره خو ډېره گرانه ده جانانه!
چي چيرته څو له ځان سره کښول به گرځوو
غمونه او دردونه او داڅيرې گروانونه
جانانه ستا لپاره بس داتول به گرځوو

نذرانه

نه ،
داسي خونه ،
چي ته دبل په لاسو
له مانه سر غوڅوي
سر غو څول مي هم قبول دي ياره !
خو ستا په خپلو لاسو
خو ستا په خپلو لاسو

مونڙه ڏڙوند هره شپيه دچا په ياد تپرو
مونڙر په غمونو هره شپيه دچا په ياد تپرو

سم لکه روح غمونه هم له خانه نه بيلوو
دا ژوند دغم په حواله دچا په ياد تپرو

چاره مو نشته شوگيرو مو سترگي وخورلي
اوس شپي دبنگو په نشه دچاپه ياد تپرو

اوس چي هغه شپه، رانه پاتي شوه
پوي شوم چي هغه، رانه پاتي شوه

نور به خان دغم په خوب ويده ساتم
نوره شوگيره رانه پاتي شوه
مه کبڼه ساقي په ميکده کي اوس
خه کوي نشه رانه پاتي شوه
نوره به دغرونو لاره ونيسم
نوره داکوڅه رانه پاتي شوه
بيا به تر ابده پوري پاتي يم
اوس چي قافله رانه پاتي شوه

وه (ساحله) اوس چي غزل نه وایم
گرانه شوه پياله نه پاتي شوه

خدای دې اوس کوم سندر غاري پري وربرابر کړي

ارو اښاد فرهاد ته د هغه په ليکه !

هغه چي په فرهاده ! ما اوتـا زـندى كوي
يو ورځ به دا څلور كونجه دنيا زندي كوي
اى ! ودرې مخ راوړوه چي لاره رانه، نه شي
تياره را خوره شوي ده رڼا زندي كوي
دې خوار ولس دغاري رسي سرته خپږولي
خو دا ياغي باغي خلك يي لا زندي كوي
څوك وړ دميكدي تري ساقي په كانو ولي
همدي كلي كي نور پاڅي ملا زندي كوي

(ساحله) د دلبر ښېرا كي دومره لوى اغېز دى
چي اوس راته په ستوني كي دوعا زندي كوي

دا نیمگري میني دي میراتي شي
دا کیسي به خومره په زره پاتي شي

څنگ چي مخامخ ورسره ودرېږم
هېري رانه ټولي ننواي شي

ته چي زمونږ پیغلي په مرمی ولي
ستا پیغلي دي غبرگي په ملا ماتي شي

سترگي جنگول او جواړي د زرو
دغه مسلي به ډېري زیاتي شي

ستا په نوم غزل چي خیال کي راولم
گوتې مي قلم باندي راماتي شي

زړه مې غواړي څنگ ته دې اوډه شمه
ستا لپاره وسوځم او بڼه شمه

ستاسترگو کي خپلي سترگي بنځي کړم
څومره بڼايسته شم څومره بڼه شمه
ته خو دې دتل لپاره ته اوسي
زه هېڅکله نه غواړم چې زه شمه
بڼايي سپورمې تاته به درسمه
خوب کي هره شپه په الوته شمه

نه غواړم چې تل داسي (ساحل) اوسم
غواړم سمندر ته چې دې زړه شمه

څه نا علاجه زمانه ده خلک زړه خرڅوي
د څو روپيو په بدله کي سپينه خوله خرڅوي

نوره نړۍ د ماشومانو زړونه لاس کي ساتي
زمونږ ماشومان خو يا اوبه او يا سابه خرڅوي

ازاد بازار دی نو سړی به په کي څه ووايي
څوک سپين اوسره راوري او څوک په کي واړه خرڅوي

زمونږه پېغلي ډکي سترگي گرځوي له اوبنکو
خو گاونډی په اعظمي بيه رانجه خرڅوي

منم (ساحله) چي غمو به يي په سر اخيستی
خو باور وکړه خلک خپل کورونه نه خرڅوي

بس چي دي جلي وفا ونه ڪرله
ٽولي زندگي وفا ونه ڪرله

ماله مي دي زره ناولي غم جوڙ ڪه
تاسره خولگي وفا ونه ڪرله

زه خويي دميني په درد پوي ڪر مه
ميره شاعري وفا ونه ڪرله

ما ڊيپينور ڪوڻو ڪي واور پدل
اف! چي ڪابلي وفا ونه ڪرله

خلڪو لمر اوستوري لاس ڪي ونيول
ماسره سپورمي وفا ونه ڪرله

بلا مودې وشوې چې داسې په سجده پاتې دی
داسې څوک دی چې په واوره کې خوله پاتې دی

څوک يې مادر بولي او څوک پرې بيا دمور غږ کوي
په دې نړۍ کې صرف همدغه نوم ښايسته پاتې دی
خلکو خو خپلې برخې هر چپرته معلومي کړلې
بس يو پښتون دی چې په هر ځای کې ساده پاتې دی
ورشه بېگه خو ترې په منډه منډه بېرته راغلي
تصوير دې هغسې سرينس په آيينه پاتې دی

سپوږمۍ خولاره سپوږمۍ مخ څادرکې ونغارلو
(ساحل) وده کړئ ساحل هسې شوگيره پاتې دی

دلته وگري دخيل خان په فلسفه کي ورک دي
ټول مخامخ ورته ولاړ خو آيينه کي ورک دي
له تابه څه پوښتم چي څوک يمه او نوم مي څه دی
زما دنامي توري زما په سپياره کي ورک دي
يونيم سړی دبل بنايست کي سترگي بنخي ساتي
نور نو اکثره بيا دخان په تماشه کي ورک دي
خلک په نورو هديرو کي مري ساتي ورځي
زمونږه مري بيا زمونږ په هديره کي ورک دي
ورځ کي دلمر له رڼا خان ساتي خو گوره سپورمی!
ستا په رڼا پسي بلا خلک په شپه کي ورک دي
ښه ، په ساحل کي دي بلا هيلي کرلي دي خو
ډېري کيسی دي سمندر په څپه کي ورک دي
ډېر داستانونه دي يوه يوه څپه کي ورک دي

راشي شوگيره کوي
ٽوله شپه کيسه کوي
ڇه لڳوني خلڪ دي
جنگ کوي جگره کوي
عشق خلوص او زغم وفا
ڄومره بنه واره کوي
سترگي چي ور واروم
سره واورِي خوله کوي
بيا يي سترگي پتي دي
بيا به ڇه بانه کوي
زمونر شعرونه هيڄ نه دي
خوند يي سريره کوي
تاته انتظار سپورمي!
ڇه بلا مزه کوي
يو ڄاي شول خندا برپيننا
خدای مي دي پرده کوي
زمونر دينمن زمونر کورکي
خوب کوي دمه کوي
اوه ! ساحل ويلي وو
بل چپرته به شپه کوي

غڙ

ياره !

منم چي بنايست نه لري ته
نه مي دسترگو ڪڇي
ستا په ليدلو سوڇي
خو دغي غڙ دي څه بلا ڪرېده
بس چي راپېښه وکړي
سترگي مي پتي شي او ليد وبايلي

د دروېش دورانې په پل

څوک چې بنايست نه لري څوک چې ايینه نه لري
هغه په ژوند کې دخوښۍ يوه شپبه نه لري
په بڅملي تخنونو شپه ورځي ويده پراته وي
دلته بلا وگري شته چې شوگيره نه لري
د وجود نور غري دې هر وختي پرده کې وي خو
وايي چې سترگو ته کاته څه کفاره نه لري
ددې هېواد دابادۍ تمه به څه ترې وشي
دلته ماشوم تر اوسه لاس کې سپپاره نه لري
سپورمۍ! داستا دمخ رياته خوار په تمه ناست دی
يو څوک غزل ليکي له ځان سره ډيوه نه لري
بنايي ددې نړۍ بدبخته وي همدوی ساحله!
هغه وگري چې جومات او مناره نه لري

بنڪلي چي راڻي مونڙ ته جمال ورسره نه راڻي
عشق راوري زره راوري جلال ورسره نه راڻي
ڇنگ چي دڀنتون بچي نري ته سترگي پرانيزي
جنگ جگري يي کسب وي کمال ورسره نه راڻي
بساڀي چي ددي نري بدبخته خلڪ مونڙه ڀوو
مونڙ ته چي بناما ر راڻي نو لال ورسره نه راڻي

چيرتہ چي پرده دسري نہ کيڙي
هاتہ نو بيا شپہ دسري نہ کيڙي
سترگي بني پھ دي چي بهر لار لري
زره کي گوزاره دسري نہ کيڙي
يا خو دمور غبره يا ديار کوڙه
بل خاي کي دمه دسري نہ کيڙي
بنکليه! چي تہ نہ يي نو داومنه
خان سره دعوه دسري نہ کيڙي
هسي نہ ساحله! چي لمبه دي کري
بيا گوره چاره دسري نہ کيڙي

بیا سلام راباندي شوی
بیا الهام راباندي شوی
خه به هر بشکلي ته ژارم
خه ناکام راباندي شوی
سندريز وطن کي اوسم
خومره پام راباندي شوی
خه تاثیر ستا کمالزيه !
د کلام راباندي شوی
زه مجبوريمه ساحله !
غم د قام راباندي شوی

۲۱_ ۲۰۱۰ ۶ کلید راديو

دلته خلک ډېر مغروره دي من، من دي
داسي نه ده چي په چاپسي دردمن دي

يوه تشه خوله خندا او مسک برېتونه
دا وگري بس همدغومره خورمن دي
همغوی به ستا خوښی لمبه ، لمبه کري
ته ، به وايي خه ياران مي اندېنمن دي
مايو وخت ويل چي بشکلي راته گران دي

خو تر اوسه هم په ما باندي شکمن دي

نه ساحله! ستا د زړونو ساتل نه زده
په همدې درنه دا بڼکلي گيله من دي

سٽرگو نه پرده ڪوو چي ڇه ڪپري
زړه ڪي گوزاره ڪوو چي ڇه ڪپري

پرپرده چي د زړه خبري و منو
هر بئڪلي ته بنه ڪوو چي ڇه ڪپري

خوب ڪي خو زړگيه جانان نه راڻي
نوره شوگيره ڪوو چي ڇه ڪپري

ٽول ڪلي به پوي په خپله مينه ڪرو
دغه اراده ڪوو چي ڇه ڪپري

ڇه ساحله ! نن خو مي سوال ومنه
چيرته ننداره ڪوو چي ڇه ڪپري

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۴ ڪليد راديو

(لڪه غرونو ڪي اوبه ته لاره وشي)
داسي ڪله ڪله زره ته لاره وشي
په دي لاره باندي ڊپر خلك بنوييري
خويوازي ستا باڻه ته لاره وشي
د مين زرگي ارمان په ڪي توييري
چي له سترگو نه لپمه ته لاره وشي
ستا غمونه مي په خيال ڪي داسي گرڇي
(په غورو ڪي چي ويڻته ته لاره وشي)

چي هر بنڪلي يي په زره ڪي لاره ڪاري
ساحل نه وايي چي ڇه ته ؟ لاره وشي

مونږ ژوندي يو خو له ژونده ناخبره
مونږ بي خونده يو له خونده ناخبره

اوس د ښار په منزلونو کي اوسېږو
اوس يو ځکه له هلمنده ناخبره

ته خو ښه يي يو سلام خو دې راغلی
خو بيا زه يم څرگنده ناخبره

ستا يوه بوسه به ما اوبه، اوبه کړي
زه خو ومه له سوگنده ناخبره

ته پرې زما سلام لږ ووايه جلاله!
ستا ساحل دی اوس له ((انده)) ناخبره

نه ياري کړي نه سلام کلي کي گرځي
بنکلي څه کوي مدام کلي کي گرځي

د زړه ويني خو ز مور پسي تويپري
خدايزده چاته لاس په نام کلي کي گرځي
ستا مين چي غزليز سفر پيل کړي
له طبيعت اخلي الهام کلي کي گرځي
ددې زيري په ارمان پسي به مړ شم
چا رواړی دی پيغام کلي کي گرځي

فقط سترگي جنگوي او لاره گوري
ساحل څه په احترام کلي کي گرځي

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۱ کلید راديو

يو غزل او يو سلام د مينی نښه
د هر ښکلي احترام د مينی نښه

د بل غم سره د اوښکولارې لارې
په گلونو باندې پام د مينی نښه
په کوڅه کې يو هلک د ونې شاته
او جينی ناسته په بام د مينی نښه
د مشرانو د خبرو اورېدنه
د ماشوم په خوله پيغام د مينی نښه
ته دې خپل ياران گرم مه بوله ساحله!
ستا غزل سره ناکام د مينی نښه

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۱ کلید راديو

زړه مې مه پټوه گراني! د سره دی
بېرته يې راکړه مهرباني! د سره دی

اوس خو زه هم لکه سيوری درپسي يم
چېرته گرځي سرگرداني! د سره دی

نور نو نه کېږي خبرې دې اوږدې شوي
د الفاظو ترجماني! د سره دی

خیر دی مال دغې غمه په امان کړه
د غمونو کوروداني د سره دی

د ساحل له خولي به بد الفاظ وانه وړي
درته وایمه گلپاني! د سره دی

۲_ سرطان _ ۱۳۸۹ کلید رادیو

سره گلابونه چې شبنم پالي
زړه مې اوس دغسي صنم پالي

ستا مرمرينو سترگو تپتي کرلي
سترگي مې جنگ نه کوي نم پالي

ما چي په کومو خان پاچا گنلو
هغه ملگري مي اوس کم پالي

خومره کمزوري انسانان ژوندي دي
د عشق تپونه چي په دم پالي

ساحل ته خپل غمونه هېڅ نه بنکاري
ساحل له هر چا سره غم پالي

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۵ کلید رادیو ننګرهار

ماتہ گل بنکاری گلاب دی ہغہ بنکلی
د ہر بنکلی انتخاب دی ہغہ بنکلی

زہ د ژوند د بنکلا خکہ پہ کی کومہ
د رنگونو یو دریاب دی ہغہ بنکلی

شیخہ ! ستا د ارادو پہ کی خہ نہ شتہ
ملنگانو تہ ثواب دی ہغہ بنکلی

د بد رنگو زرونو ژوند بہ پہ کی سوخی
ماتہ بنکاری انقلاب دی ہغہ بنکلی

اوه ، ساحلہ ! مونر تہ دغہ خبر بس د
چی ستا بنکلو کی حساب دی ہغہ بنکلی

مينه کي اسلام ته سړی ورسې
خومره لوړ مقام ته سړی ورسې

خپله بي وسي به په کي وويني
اوس نو که بگرام ته سړی ورسې

ستا هنر چي غم او تربگني وڅوري
خه به نو انعام ته سړی ورسې

دا شېبې له مرگ سره تړلي وي
مخکې چي پيغام ته سړی ورسې

کله چي ساحله ! سترگې پټې کړي
هله به آرام ته سړی ورسې

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۴ کلید راديو

د نړۍ خلک ماغزه وڅوري پوهان شي
ځمکه ونیسي او پورته تر اسمان شي

زموږ ځوانان چې لږ په بڼه او بدو پوی شي
سم د لاسه توپک واخلي قومندان شي

00000

مونږه ژوند غواړو او ژوند د ژوند لپاره
داسې نه چې د هوس او خوندي لپاره

بياد نویو عملیاتو نوم تازه شو
د پښتون او د مظلوم هلمند لپاره

يار راته زما په زړه يوه خبره نه کوي
زه يې چې په تمه يم هغه خبره نه کوي

زه چې خپل ياران د آييني په څېر شفاف گڼم
ماته ياران ولسي پښتنه خبره نه کوي

څار شمه د خپل کلي درانه مشران چې گورمه
سر يې که په دار هم شي کړه خبره نه کوي

ته ورته د خپلي بنکلا دومره صفت مه کوه
مانه بغير دغه آيينه خبره نه کوي

ستا د غزليز منزل د لارې لاروی نه شوم
ستا په څېر ساحله! زمانه خبره نه کوي

اجمل اند او وروکي اند (پاڅون) ته !

زما او د جانان کله نظر چي مخامخ شي
بس سم لکه ځانمرگي او عسکر چي مخامخ شي

لومړی راسره سترگي جنگوي بيا غاړه راکړي
دا بنکلي خلک ماسره اکثر چي مخامخ شي
باور لرم چي غرونه به هم غاړي سره ورکړي
کلونه پس د ميني مرور چي مخامخ شي
انصاف ورځيني نه غواړي ډوډۍ ورڅخه غواړي
زمور د کلي خلک او رهبر چي مخامخ شي

حتماً به يي ساحله ! شاعري بيرته ژوندی شي
چينار ، چينه ، اجمل او بيا سپين غر چي مخامخ شي

ڇنگ چي دي کاته له مانه نه اوري
دغسي دي زره له مانه نه اوري

زه به دي ته ڄومره خلڪ وڙنمه
دا سري په څه له مانه نه اوري

خدايه ! څه په لوي انسان مين يمه
اوري چي په غره له مانه نه اوري

لېونى له خپل ارمان سره په لاره
وي نښتې له گرېوان سره په لاره

چې ددې وخت د خوبانو څه عادت دى
قدم اخلي له گومان سره په لاره

بويشتمه پېړۍ هم پاى ته رسيري
خو څوك نه ځي له افغان سره په لاره

دا شېبې د مينانو ښكاره نښې
پلۍ تگ او له باران سره په لاره

که همداسې اندېښنې وي بيا ضرور به
ساحل مړ وي له جانان سره په لاره

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۶ کلید راديو ننگرهار

که دی خراب او که دی سم وکه
په ، نه خبره دی قسم وکه

بنه، و د زړه خو می څه غم وکه
سترگو می بیا درپسی نم وکه

چی دی دنیا ته مونږه څه کړي وو ؟
چی دی دنیا په مونږ کرم وکه

زما د اوبنکو څاڅکي نه پېژني ؟
چی تا گومان پري د شبنم وکه

بېگه می خوب لیده چی یار می نشته
بېگه می ټوله شپه ماتم وکه

۲۷ _ ۶ _ ۲۰۱۰ کلید رادیو

زړه هسې په نه خبره سوی کوي
ځان سره پخپله دا زیاتې کوي

زه که څومره ځان پرده کې ساتمه
سترگې مې د بنکلو هرکلی کوي

دازره په اورونو باندي ایښی دی
دا زره چې لمبه کوي لوگی کوي

څوک به دې نړۍ کې وي چې لاس درکړي
څوک به دې په کلکه مخنیوی کوي

دا ((ساحل)) به غرونو باندي واړوي
دا ساحل چې تاسره ناستی کوي

نه گرځي گلونو پسي نه گرځي
ځلک د چا زرونو پسي نه گرځي

هر پردی ز مور د غرونو تبری دی
څوک د چا غمونو پسي نه گرځي
بنکلي په لفظونو باندي زړه ساتي
بنکلي په شعرونو پسي نه گرځي
هېڅوک دلته روغه سته نه غواړي
هېڅوک په سرونو پسي نه گرځي
خلک يو ارمان بي خوبه کړي دي
خلک په خوبونو پسي نه گرځي
اوس ساحل له هرڅه سره روږدی دی
ځکه په سوچونو پسي نه گرځي

بس ايله مو غريبي په بنار كي وكړه
مونږ همدومره خوشالي په بنار كي وكړه

زه د ژوندپه لاره هېچا روان نه كړم
ما هر بنكلي ته زاري په بنار كي وكړه

مونږ د كلي بنايستونه لولپه كړه
مونږ چي سپوره شاعري په بنار كي وكړه

نور وگړي پكې اوسي لكه مړي
څوكسانو زندگي په بنار كي وكړه

اوه ساحله ! هغه خلك ليوني دي
چاچي مينه، سادگي په بنار كي وكړه

د خوځون حجره د شپي ۹ بجي

پڻتنه پيغله

ده د وخت خبره ليکن ڊيره بي باوره ده
داچي پڻتنه پيغله د هر سري نوڪره ده
دا پيغله په خپل وجود او نفس بڼه زوروره ده
منمه چي بڼكلي ده بڼايسته ده ملغلره ده
لاس كي ٽوپڪ خوله كي يي اور اغوستي زغره ده
ومنئ د خدای په ټولو لارو برابره ده

زړه کي دې ځي نه شومه هېڅ نه شومه
چې ستازرگي نه شومه هېڅ نه شومه

حالاتو څو که پټکته پورته کرمه
خو چې سړي نه شومه هېڅ نه شومه

د يوه ساده باده غماز سترگو ته
زه چې ازغي نه شومه هېڅ نه شومه

زه که د هر سړي په کار شم مورې
چې ستا سپرلي نه شومه هېڅ نه شومه

(ساحله) ډېره غلامي مي وکړه
بس چې لوگي نه شومه هېڅ نه شومه

ځان ته ناست يمه له ستورو سره پالم
خپلو پرېښودمه، نورو سره پالم

ماتہ سڀنيو خلڪو توري کيسي وڪري
پاتي عمر مي له تورو سره پالم

زورورو، زوروري نخري وڪري
اوس چي مينه له کمزورو سره پالم

زه د سرو شونڊو احسان منلي نه شم
سپوري شونڊي مي له سپورو سره پالم

نه ساحله ما خو هر حل ته راستون ڪري
تابه ويل چي له ميخورو سره پالم

په وړه غوندي خبره سړی مات شي
چي رابېل شي له لښکره سړی مات شي

نن مي بيا يار په وړه خوله راته وويل
چي راگوري زوروره سړی مات شي

دا مرموزې گونگوسې چي سړی اوري
ياراني شي د نظره سړی مات شي

چي دې څنگ کي وه د دنگ چينار په څپر يي
خو چي شوله مروره سړی مات شي

واه ساحله ! ستا خبرې خو پخي دي
چي په لاره ځي کاپره سړی مات شي

۱۸ _ ۳ _ ۱۳۸۹

خلکو وکړلي د غرونو منځ کي لاري
مونږ ونه شوې کړی د زرونو منځ کي لاري

د ٻنڪلا او د سـرخيو لـه سـبـيه
چاته ٻنڪاري د گلونو منڇ ڪي لاري؟

زه د ٻنڪلو په ڪاروان پسي يم تللي
ماليدي د اورونو منڇ ڪي لاري

زبردسته آيينه مي مخ ته اييني
په ڪي وينم د خيالونو منڇ ڪي لاري

خو د يار دغي خبري زه حيران ڪرم
گران دي ، گران دي د ربابونو منڇ ڪي لاري

زه وائيم خبرو ڀسي مڙ ڀمه
زڙه وائي سنڌرو ڀسي مڙ ڀمه
خوله وائي گورگورو ڀسي مڙ ڀمه
عشق وائي ملگرو ڀسي مڙ ڀمه
اوس چي له جانانه جدا شوي ڀم
ٽولو مساپرو ڀسي مڙ ڀمه
اوس مي په غره واوره راته نه ڀنڪاري
اوس مي په نڀنڀترو ڀسي مڙ ڀمه
بيا راشي او بيا مي زرگي و غواري
بيا ورکو سواليگرو ڀسي مڙ ڀمه

تاته چي ساحله مينه وڀنڀايي
داسي زورورو ڀسي مڙ ڀمه

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۸ کلید رادیو

پاره ستا خبرو ڪي خبري دي
کينه په سندور ڪي خبري دي

دا چي سڀني خولي په بله نه اوري
بببا نو په گورگورو ڪي خبري دي

مونڙ ته بي د زره رنځونه واچول
خدای شته په ملگرو ڪي خبري دي

چپرته آيينه ڪي خائنه وگوره!
چا ويل ملغرو ڪي خبري دي

تانه چي ساحله ! زره ڪي ژوند غواري
بس نو دي سوالگرو ڪي خبري دي

۲۰۱۰ _ ۶ _ ۲۹ کلید راديو

ټول کارونه دې خراب وي سم دې نه وي
فقط دا چې خوشالي وي غم دې نه وي

هر سړي سره دې سل ميله وسله وي
بس يواځي ميراث مری بم دې نه وي

ژوند همغه وي دلبره چې په زړه وي
زما سترگو کي اوسپړه چم دې نه وي

زما زړه داسي کنډر بڼه دی خو ته دې
سترگي غټي گرځوه خونم دې نه وي

شاعران به ستا غزل اوري ساحله!
تل د ډيرو دوعا وکره کم دې نه وي

زه نپږدي يم ژوند له مانه لري دى
خدای شته دى چي خوند له مانه لري دى

مابه يي يتيم وركي بڼكل كړي وای
څه وكړم هلمند له مانه لري دى

يار ته به په څه باندي يار ووايم
دا چي بڼه څرگند له مانه لري دى

اوس مي چي غزل درته بڼه نه بڼكاري
بڼه پوى يي چي اند له مانه لري دى

پوي شومه د کلي غم د کلي دي
ماسره دا ٽول ماتم د کلي دي

ماته اوس په بنار کي هر سري وايي
دغه سادگي خوسم د کلي دي

بنار کي منترونه ، جادوگاني دي
تاسره خو اوس هم دم د کلي دي

تاسره د بنار د بناپيرو صنم
ماسره زما صنم د کلي دي

خومره به بي ميني واي که بنار کي واي
بنه دي چي ساحل خو هم د کلي دي

بيگاه راغلي
دنيا راغلي
كليوال چپ دي
بلا راغلي
ثواب ترې جور شه
گناه راغلي
موري ما ٻنڪل ڪره
سزا راغلي
خه خو به وايي
چي بيا راغلي
((جلال)) راغلي
رنا راغلي
چي غم راغلي
خندا راغلي
خو چي ته نه يي
ژرا راغلي
ساحله ! غرق يي
تنها راغلي

ننگرهار ادبي بهير - سپين غر پوهنتون
۲۰۱۰ _ ۷ _ ۲۳

افغانستان ته د جلال د راتلو په پلمه !

وايي جلال راځي چې څه به کېږي
د شعر جمال راځي چې څه به کېږي

د بنکلو سيال راځي چې څه به کېږي
پښتون بلال راځي چې څه به کېږي

زما د سترگو کسي اوس نه سوځي
د تندي خال راځي چې څه به کېږي

د ماتو زرونو د پيوند لپاره
استاد کلال راځي چې څه به کېږي

بېگامه مي زړه ويل ساحله ! اشنا
ستا انډيوال راځي چې څه به کېږي

نه ، که نه په غم درسره پاتې يم
خومره ډېر وم کم درسره پاتې يم

ټول عمر دي زړه نه غورځولی يم
ټول عمر ته هم درسره پاتې يم

ستا گلابي مخ خو مې پاللی دی
سم لکه شبنم درسره پاتې يم

هره شېبه ستا د نظرونو بنکار
لاندي تر قدم درسره پاتې يم

تاکه د ساحل لارې څارلي دي
زړه ! گوره زه هم درسره پاتې يم

سر مو مات ٻنه ڏي خو زره په سور ڪي ساتو
د ٻنار ٻنڪلي يو وڀنسته په سور ڪي ساتو

سترگي مري ٻني وي چي ٻنڪلي درته گوري
جنگولو ته باڙهه په سور ڪي ساتو
الفاظ، نوي راولو چي زره پري ٻنه شي
شعر ويلو ته زاره په سور ڪي ساتو
مونرله هري ٻنڪلا خپله برخه غاڙو
ڏي حالاتو ڪي خان ٻنه په سور ڪي ساتو

نه ، ساحله ! خو چي يار در ڇيني لاره
بيا به هغه مهال ڇه په سور ڪي ساتو !؟

۲۰۱۰ - ۱۰ - ۱۳

دا ژوند لکه د تورو کابو غر شي چې ته ځي
د هر چا لاس په ما خوارکي برشي چې ته ځي

له تاسره دا ټول ماحول راټول وي لکه مور
وجود له مانه بلکل مرور شي چې ته ځي
زموږ په کي نور څه دي چې دمي په کي کوو
اورونه دي ورپورې په گودر شي چې ته ځي
دا ستا په سر د هسکي شملي وياړ لزمه زه
له ما نه دي هم پاتي شور او شر شي چې ته ځي

پاچا دي کر له ځمکي نه دي پورته کر اسمان ته
ساحل به بېرته بيا د چا نوکر شي چې ته ځي

۵ _ ۸ _ ۲۰۱۰ کلید رادیو

دا زه ولي کوی نه شم گذران لکه یاران ؟
هر وختي بنکلووم د خدای قران لکه یاران

د خیال څپې مې وچې دي په دښته کې روان یم
په زړه باندي مې نه اوري باران لکه یاران

د هرې زمانې د سود او زیان کیسه کې نه یم
الله راکړي شکر دی یاران لکه یاران

له هر چانه به ځان څاروم خوله به ترپنه غواړم
په ژوند کې به نور نه کوم خپگان لکه یاران

ساحله ! ددې وخت له رواجونو نه تېرېږم
له ځان سره به ګرځوم جانان لکه یاران

۵ _ ۸ _ ۲۰۱۰ کلید راډي

ربه استعمار یمه ما وژ غوره
زړه باندي بېمار یمه ما وژ غوره

سره کفار راغلي دي او وژني مي
پروت په لويه لار یمه ما وژ غوره

منمه چي ستا لاره مي پرېښي وه
بيا هم اميدوار یمه ما وژ غوره

هر سړي نه مينه د وروري غواړم
خاوري د دربار یمه ما وژ غوره

بله اثره بله لاره نه لرم
تاته انتظار یمه ما وژ غوره

د وري لومړۍ نېټه ۱۳۸۹ کال کلید راډيو

لکه گل ، لکه لېمه، لکه اوبه
راتوييري مي په زړه لکه اوبه

اوس د سرو وینو چيني له ځمکي وځي
اوس نو نشته دی اوبه، لکه اوبه

کلیوالو بنایستونو ته لوگی شم
بنکلي، بنکلي دي رانه لکه اوبه

د غريبو مینو غم ورسره نشته
زورو دي شي ساره لکه اوبه

دوه بنکلایو دي ساحل به په کي مر شي
يو دي مینه او بل ته لکه اوبه

بلا به وه خو برڪت يي نه و
جذبہ يي ورڪه وه جرات يي نه و

داخل په ڪلي ڪي هرڇه بئڪلي وو
ڪلي هماغه و غربت يي نه و
چا ورته هسي سلام هم نه ڪاوه
منگ ژوندي و ڪرامت يي نه و
بيا هم دڪلي خان ظلمونه ڪول
بيا هم بي قدره و عزت يي نه و
يو ورڻ به وي چي هر سري به وايي
ساحل خو و خو بغاوت يي نه و

۲۰۱۰_۹_۲۳
ڪليد راڻي جلال اباد

چي نه کوي د زړه له تله مينه راسره
الله دي نه کري گډه دا ستا وينه راسره

بيا وروسته مي د سترگو تيتېدل نه دي پکار
بس بڼه شوه چي خبره دي کره سپينه راسره

د شور له بازارونو نه په منډه منډه راغلم
دنیا د خاموشی نه شوه رنگينه راسره

د ژوندخوشبویي لپاره بڼه لونگ په کار دي
که خدای چپري نېردي کري لونگينه راسره

ساحله ! يو بدرنگه زمانه کي پيدا شوی
داخلک او حالات چي دي بدبينه راسره

۱۶ _ ۹ _ ۲۰۱۰ کلید رادي جلال اباد

ورخ چي کله تېره شي نو شپه راځي
خوارو او بريندو ته پرده راځي
چاته د زړه سر چاته مېلمه راځي
مونږ ته هم پراخه حوصله راځي
ياره دومره زر رقيب ته مه ورځه
ژوند دی دې کي غم راځي غوسه راځي
پورته ورته هم کتلی نه شمه
هر ښکلی چي گورمه جذبېه راځي
هره ورځ په غرونو کي بمبار کېږي
هره ورځ له غرونو جنازه راځي
زه خويي د سولي خلاف بولمه
چېرته چي په مخه دروازه راځي

کله چي يار ښکل کړم سترگي ټيټې کړي
نه ، ساحله ! دا کار مي ښه نه راځي

يو وخت و شاعري وه يارانـه وه زړه كـي زور و
د بـنـكـلو پـه څـېر بـنـكـلي زـمانـه وه زړه كـي زور و

اوس هر چاته سلام كول د ژوند كولو لاره
پخوا خو كه گېله كه بهانه وه زړه كـي زور و
گودر و چټي پېغلي وي لمر مخي هلکان و
سندرې وه تپه وه ترانه وه زړه كـي زور و
اوس زور دی بدمعاشي ده خو چي بنكلي خلك شته و
قانون و محكمه وه جېلخانه وه زړه كـي زور و

ساحله ! دا خو بنار دی مېخاني دي خلك سست دي
بس كلي و چي ژوند و بنگدانه وه زړه كـي زور و

بنکلی یی بنکلی راپسی راخه

زړه یی منلی راپسی راخه
لکه پاللی مینه نه غواړمه
لکه ساتلی راپسی راخه
دانه وانه یی ټولوه راپسی
زړه می شیندلی راپسی راخه
بیا به د ژوند په لاره نه ودرېږي
مرگ می گنډلی راپسی راخه
نور به اغزي چېرې چېرل ونه کړي
گل می سپڅلی راپسی راخه

ساحله! چېرته به می زړه پرېوځي
عشق می گوټلی راپسی راخه

۱ _ ۸ _ ۲۰۱۰ کلید راډیو

زاره چاودی شومه یاره زاره چاودی
ستا د سترگو له گوزاره زاره چاودی

ما خو ټول عمر خواري درپسي و کړه
خو تا څه کړم په کراره زاره چاودی

مشره ! څومره چاپلوسي دي په کي وکړه
بیا هم لاري له درباره زاره چاودی

ته، خو دلته هر سړي په کانو ویشتي
اخر شوي د چا لپاره زاره چاودی

اغيار ژاري خو جانان ورپوري خاندي
ساحل مړ پروت دی په لاره زاره چاودی

د مجید قرار بنکلي لور ډيوه کلي ته !

د گلونو په څپر بنکلي ډيوه گلنه
اوو رنگونو په څپر بنکلي ډيوه گلنه

د دې ټول طبيعت او ټولو کایناتو
تصويرونو په څپر بنکلي ډيوه گلنه

د مینني کابووالي تورو سترگو
نظرونو په څپر بنکلي ډيوه گلنه

د کابل د شوخو شوخو مستو پېغلو
مروندونو په څپر بنکلي ډيوه گلنه

د قرار د سترگو تور او د زړه مینني
د شعرونو په څپر بنکلي ډيوه گلنه

يو اڃي مي دا ستا په خولگي زره نه ځخېده
يو څه خو ځخېده خو داسي ښه نه ځخېده

دا ستا د يوې مستي خندا څه عجيبه تاو، و
د زره اور مي په واوري او اوبه نه ځخېده

د يار په جدایي مي تر سحره ځنکدن و
رقيب هم تر سحره راکاته نه ځخېده

له زره نه مي د وینو څه عجیبي لاري وشوي
دلبر په کي منډلي وو بازه نه ځخېده

ساحله ! عجيبه مسلمانان له نري لارل
چي ورور به يي مړ پروت و په کاله نه ځخېده

۲۰۱۰_۱۰_۱۶

مونږ لېوني نه يو خو چا له مونږه زړه وړی دی
يوې جلی یوې بنکالا له مونږه زړه وړی دی

دا مونږ چې هر سړي ته گورو او خندلی نه شو
باور دي وشه چې بلا له مونږه زړه وړی دی

لږه موده کېږي چې ته مونږ سره مينه کوي
ډېره موده وشوه چې تال له مونږه زړه وړی دی

له تا خو هسي هم مونږ خیر چپرته لېدلی نه دی
ستا په ژړا کي دي خدا له مونږه زړه وړی دی

ساحله ! ستا په ارداو باندې به پوی شو خیر دی
چې تا په څه ډول مانا له مونږه زړه وړی دی

سپنه خوله په سپين سهار سړی وھي
د بڼايسته خلکو ازار سړی وھي

د خپل کلي چينارونه در په زړه شي
سره تاوونه چي د بڼار سړی وھي

چي د بڼکلو مخ دي بڼکل که پی ترې وځي
ته به وايي چي کوکنار سړی وھي

ستا خولگی نه وه بېگناه نهر ويده شوم
قسم مه کوه چي يار سړی وھي

څه ساحله ! ستا زاري څه زما کبر
دواړه يو ځای په کرار سړی وھي

بلا وهلي يو بلا دې زمونږ زړه ووهي
دنيا پرسته يو دنيا دې زمونږ زړه ووهي

زمونږ په سترگو کې د خاورې شيندل څه مانا ده
اشنا دې راشي او اشنا دې زمونږ زړه ووهي

زمونږ په زړونو کې خو چېرې اوسېدلای نه شي
که دلته ژوند غواړي پاچا دې زمونږ زړه ووهي

دلبر ته وايه چې د غرونو سره سره جنگووو
په چرې نه شي په خندا دې زمونږ زړه ووهي

ساحله ! پوی شه چې ایمان به پسي بایلو اخر
داسې نو نه شي چې بنکلا دې زمونږ زړه ووهي

۲۰۱۰ _ ۱۰ _ ۱۸

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**